

EGERER POSTA.

HETILAP.

EGYSZERSMIND A HEVESMEGYEI GAZDASÁGI EGYESÜLET KÖZLÖNYE.

Megjelenik minden vasárnapon.

Előfizetési díj: egészévre . . . 4 frt o. é.
" " félévre . . . 2 " " "
" " negyedévr . . . 1 " " "
Egyes szám ára 10 kr.

Előfizetéseket elfogad

EGERBEN a kiadó (halpiacz 239. sz.), vagy a szerkesztő a lyceumi nyomdában;
GYÖNGYÖSÖN Fehér Zsigmond gazd. egy. titoknok w, vagy Poplan E.
könyvkereskedése; MISKOLCZON Fraenk B. könyvkereskedése — és minden
cs. k. postahivatal.

Hirdetésekről

fizetetik minden háromszor hasábjott sorhely
után 6, másodsorú közléteknél 5, harmad-
sorúknál 4 kr; azonfelül bélyegadó fejében
minden hirdetéstől 30 kr o. é.

I. évi folyam.

2. szám.

Januarius 12-én 1862.

Előfizetési felhívás.

Midőn lapunkat a t. közönségnek eddig tapasztalt nemeslelkű pártolásába ajánljuk, egyszersmind jelentjük, hogy előfizetési díj egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt o. é. Az előfizetések beküldendők Egerbe a kiadóhoz (halpiacz 239-dik sz.), vagy a szerkesztőséghez a lyceumi nyomdába; Gyöngyösre t. Fehér Zsigmond gazd. egyesületi titkár urhoz vagy Poplan E. kölcsönkönyvtárába. — Gyűjtőknek tíz példány után egy tiszteletpéldánnyal kedveskedünk.

KÖZÜGYEK.

Mit csináljunk most?

Minden arra mutat, hogy a mostani állapot nem tart — nem tarthat sokáig.

A februári kísérlet alkotója — Schmerling néhány híve is bevallja, hogy eme kísérlet kivételéhez idő és pénz kell: sokáig tartó béke mellett pár ezer millió forintoska. Mialatt a vak is belátja, hogy február 26-ika kizárólag csak két eredményt szült: Magyarországból hadi törvények védelme alatti provisoriumot és több száz millió deficit t. — A legszomorubb eredmény kormányzó és kormányzotokra nézve egyiránt. Ezekhez sokat lehetne hozzáadni; de elég ennyi is a helyzet jellemzésére.

Fog-e egyelőre a törvényesség ezredéves történet-szentesítette alapja diadalmaszkodni — azt senki meg nem jövedlheti. Lehet, sokáig kell tünnünk még; s mert ez így lehet, aludnunk nem szabad. Üdítő tápot kell, hogy nyújtsunk nemzetületünknek, nehogy táp hiányában elsatnyuljon, s csak hosszú ápolás s megerőtetéssel legyen feléleszthető. Ily üdítő táp az irodalom. Igen, az irodalom a nemzetiség legfőbb éltető ereje mindenkor, s tán az egyedüli akkor, midőn a közlétről házi tüzhelyekhez szorítottunk.

Okulunk s oktatunk — írni s olvasni kell, egyetértve, egymással kezét fogva. Ki kell bányászni, napfényre hozni a nemzetület kincseit, gyöngyeit: feléleteni azokkal a nemzettestet, hogy így annak méltóságteljes alakjához senki szentségtelen kezekkel nyulni ne merészelen.

A ki írni nem képes, s csak megtakarított filléret hozza áldozatul az irodalom szentélyébe, nyugodt lehet; ellenben Isten és emberek, haza és nemzet iránti kötelességet mulasztott az, ki ismereteit az irodalom útján nem érvényesíti, a közélet gazdaság, házi kör stb. terén észlelt előnyöket, üdvös tapasztalatokat hontársai okulására napfényre nem hozza. Ez gyakorlati téren is elérhető — jegyzi meg tán valaki. Igenis el — század-, ezredrészen — egészen csak az irodalom által.

Példa kell tán a történelemből? Hisz itt van az aligmúlt Bach-féle gazdálkodás, mely alatt a nemzet irodalma körül csoportosult, sorakozott állandóul, kitartólag, a „jöni kell és jöni fog“ biztos hitében — s adta jelét izmosodott életének, melynek békés polgári jelmezétől is visszariadtak mindazok, kik gyilkos töreiket a nemzet testébe mélyen, s tizenegy évi kínos marczongolásból következtetve halálosan mártottnak hitték.

Más nemzetek példájára hivatkozunk? Ott a német: szétdaraboltsága dacára él az, sőt dicsőítve van irodalma, tudományosságában. És senki ne hídje, hogy száma, hanem igen is az irodalom és tudomá-

nyosságtól nyert izmossága által a német nemzet esendes, alig észrevehető mozgalma százzorta jobban félemlíti az érdekelte kormányokat, mint a török elviselhetlen igája alatti népek elkeseredettsége. Mialatt a pánszláv mozgalmak éppen azért, mert irodalmukat elhanyagolták, összetartó káposcs és életadó erő hiányában a semmisségben vesznek el, vagy legfeljebb az éjszakai medve öldöső kancsukájában helyezik — elég balgán — reményeiket.

Mit csináljunk tehát most? Irjunk a kik tudunk, s olvassunk mindnyájan.

Hevesvármegye Gazdasági Egyesülete 1861-ik évi dec. egencemberhő 15-dikén Gyöngyös városában, mint az egyesület székhelyén tartott rendes évi és tisztújító közgyűlésének jegyzőkönyve.

(Vége.)

5. Az alapszabályok értelmében most már az egyesületi pénztárnok és 48 igazgató-választmányi tag levén megválasztandó, erre nézve a szavazatok beadására hívta fel az elnök az egyesület tagjait. Megtörténvén a szavazatok beadása, míg a szavazatszedő küldöttség a szavazatok eredményét összeállítja, a közgyűlés egyebek teendői tárgyalásához fogott.

6. Olvastatott az ig. választmány által 1861-ik évben bevett egyesületi tagok névsora; nevezetesen: Pázmán Alajos Egerben, Dádányi Sándor Szilcsiben, Tábódy Péter Felnémeten, Szabó Sándor Gyöngyösön, Ligety Hugó Parádon, Altornyai Mihály, Ferenczy Imre Egerben, Bukvein Károly Domszlon, Hirschler Vilmos Halmajon, Gaal Mihály Szegeden, Vasváry Károly Egerben, Heves városa, Soldos Imre Tenken, Hegedüs János Pásztón, Paczek Zsigmond Pásztón rendes tagokul — és gróf Károlyi Gyula 200 fial alapítótagul történt bevetélők helyeseltetett.

7. Egyesületi rendestagokul bejelentettek: Filó Alajos Gyöngyösön, Brezovay Sándor Farmoson, Mezey János Atkaron, Fülöp József Egerben, Hölczler József plebánus, Bartalos Bertalan Gyöngyösön, Gosztony Géza Boczonádon — egyhangulag egyesületi tagokul elfogadtattak és a jelen gyűlés alatt mint más egyesületi tagok szavazattal ruháztattak fel. A mi pedig a tagsági díj fizetését illeti, az 1862. évtől veszi kezdetét; miről az egyesületi pénztárnok alkalmazkodás végett értesítendő.

8. Olvastatott az ig. választmány 1861-ik év dec. hó 2-án tartott ülésében az egyesület ügyei kezelésére vonatkozó javaslata; mely szerint 1-ór ig. választmányi határozatra 7 tag jelenléte mondasék ki elégségesnek; 2-or az egyesület pénztárnoka, hogy fáradságának némi jutalmát vegye, a beszérendő tagsági díjak 5 szántóliját kapja; 3-or az egyesület titoknoka fizetése szállíttassék le 300 forintra, és szállás vagy helyébe 80 forintra ugy azonban, hogy ezen fizetésért az egyesület írásbeli dolgait végezni, az egyesületi irodában hetenkint két nap — hétfőn és pénteken jelenlenni tartozik; e mellett azonban az ig. választmány beleegyezése mellett más fizetéses hivatalt is vállalhasson. Az igazg. választmány által előterjesztett eme javaslat elfogadtatván, határozatott az 1-ső pontra nézve: az igazgató vál. végzés hozatalára 7 tag elelendő; a 2-ik pontra nézve a pénztárnokot illető 5 szántóli tagsági díj az egyesület vidéki pénztárnokait is illesse az általok beszédett tagsági díjaktól; a 3-ik pont, az egyesület titoknoki fizetése a javaslat szerint állapíttatik meg.

9. Az ig. választmány által 1861-ik év dec. 14. tartott ülésből előterjesztett és 1862-ik évre szóló egyesületi költségvetés a következőkben állapíttatik meg: 1. egyesületi szállásbér és fűtés „ „ ; 2. titoknoki fizetés 300; 3. egyesületi szolgafizetés 144; 4. világítás és írószerek 100; 5. postaköltség 60; 6. szántástaniásokra 50; 7. szaklapokra 50; 8. nyomdaköltség 200; 9. gazdasági munkára pályadíj 100; 10. egyesületi kertre, beleszámitva a kertész és kertészbojtár fizetését, valamint egy kerti fészter felállítását 1300; 11. szállószeti szakosztálynak 200; 12. pénztárnoki százalék körülbelül 150; 13. előre nem láthatókra 50; — összesen „ „ frt.

10. Az egyesület által évenként tartatni szokott

szántástaniások sikerét, általános tapasztalás igazolván, e jövő évben Pétervároson, Verpeléten és Jászapáton lesznek szántástaniások tartandók.

11. Az egyesület által mult évben kifizőtt gazdasági pályakérdésre nem érkezvén be munkákat, a mult évben kifizőve volt 100 forint újra följajánlatik egy eselédttörvényt tárgyzó munkára. Beadási határidő 1862-ik évi szeptemberhő utólja. Mire nézve megbízatik az ig. választmány az érkezendő pályamunkáknak szakértők által leendő megbirálása eszközésével; a birálás eredménye az egyesület rendes éves közgyűlésének levén előterjesztendő.

12. A jöviseletitket hoszas egy helyen szolgálás által igazoló eselédkek jutalmazására kifizőtt eselédjuttalom a számosan jelentkezett kitűnő eselédkek jutalmazására nem levén elegendő, a eselédjuttalmak odaitélésével megbízott birálóosztály elnöke Györffy Ignác, 42 forinttal kéri megszaportítani a eselédjuttalmazási összeget, hogy így a jutalmazásra minden tekintetben érdemes eselédkek abban részesülhessenek A birálóosztály kívánságát egyhangu helyeslés követvén, 42 forint a kívánt czélra az egyesület pénztárából utalványoztatik.

13. Megyénk statisztikai leírása eszközésével megbízatik az ig. választmány; mire nézve 200 frt e czélra rendelkezésére utalványoztatik.

14. Az 1861-ik évi számadások megvizsgálásával a következő egyesületi tagok bizatnak meg: Mahovszky Antal, Horner István és Szavoszt Frigyes.

15. Egyéb tárgya a közgyűlésnek nem levén, a szavazatszedő küldöttség pedig jelentésével el nem készültvén, a közgyűlés folytatása holnap déli 12 órára tüzetett ki.

1861-ik évi dec. hó 16-án folytatva tartott közgyűlés jegyzőkönyve.

16. Olvastatott a szavazatszedő küldöttség jelentése, mely szerint az egyesület pénztárnokává eddigi pénztárnok Csala Sándor lett megválasztva; az igazgatóválasztmány tagjain pedig Bartakovics Béla egri érsek, Bajza Antal, Biró Albert, Bokros János, Borhy Imre, Balogh József, Balajthy Péter, Csizsár József, Csiky Sándor, Dankó Ferenc, Dányi József, Darvas Lajos, Desewffy Jób, Farkas János, Fejér Lajos, Györffy Ignác, Janikovics Alajos, Iszaak László, Kovács József, Kürthy János, Kürthy Ferenc, Kürthy Antal, Kolosváry Adám, gr. Károlyi Gyula, gr. Keglevich Gyula, Lies Antal, Mahovszky Antal, Martonffy Károly, Moczar János, Moesary Lajos, b. Orczy Bódog, Orczy József, Plathy József, Pongrácz Bonó, gr. Szapáry Gyula, gr. Szapáry Imre, Szavoszt Frigyes, Safner János, Szathmáry László, Sebessy Kálmán, Soldos Sándor, Sikk Ignác, b. Sina Simon, Tarnay Károly, Valthern Ferenc, Vagner József, Vinkler Mihály és Zatykó József nyervén legtöbb szavazatot, az egyesület igazgatóválasztmánya tagjainul megválasztottaknak nyilvánítottak.

Az alapszabályok értelmében a jelen jegyzőkönyv hitelesítésével Németh Albert és gr. Szapáry Imre bizattak meg.

Jegyzette: Fehér Zsigmond, egyesületi titoknok.

Nézetek

a mezei gazdászattal illetőleg, a kisebb birtokosok jóléte előmozdítása érdekében.

IV.

Ha egy könyv vagy régiségi tárba lép be az ember, s látja, hogy a legbecesebb könyvek, a legértékesebb öseréklyék — mint Csáki számlája — szerzetést hevernek, nem első gondolata-e: miért nincs itt az ohajtott rend megtartva, hogy e kincsek keblőleg felhasználhatnának s értéküket nagyobbitnák?!

Hasonló gondolat villan át a gondolkodó agyán, ha a szerte-kuszált birtokot látja, melynek egyedüli gyógyírja — hogy a földben rejlő kincs keblőleg kiaknáztassék — a tagosítás. A szétdarabolt birtok szétdarabolja a gazda figyelmét, gondoskodását, fizikai erjét, meghusítja a legfeláldozóbb törekvéseit, szóval a földdarabosság valósgos megrögzött ellene, jólétén rágódó, keblén táplált férge a mezei gazdának.

De miként lehetne — akár a legfeszültebb erővel

igen jók, s ezért igen kereset-
te annyi vásárló, mint ez idén,
st. Debreczenből. Az ó-borok
6 frtjával akónkint; ellenben
6 frton kell, a jobbak 8—10

BEN.

választékban
am kaphatók:
ten nyerhetni
1862.
re 5, 10, 20,
gy ily társas-
r 2-ika 1862.

ok.
szandó nyere-
6 huzásra, 56
n sorsjegy —

ok.
rt.

rt, — huzás

rájuk kölcsön

rvék.

kedjenek.

pinceze.

vezett árnyékolalán, özv.
ában levő pinceze szabad-
ad Megele Antalné (me-

mény.

helysége határában fekvő
épületeimmel s kocsmál-
t a vasgyárnál levő kores-
bolt, mézszárszék és is-
t az 1863-ik év aprilis
ekre a jövő májushő 7-ikén
lvános árverésen a többet
kiadatni.

szók 1,000 o. é. forint bá-
jenek meg. Értekezhetni
posnál; utolsó posta álló-
helyen, jan. 3-án 1862.

Sturmán György.

Z

osabb korig
1, ugyan itt

ta tu szeszt,
több évi ta-
b. Egy igen

Gyöngyösön alólirottnál

17-én 1861.

Mahovszky Antal,

ügyvéd (l. Gyöngyösön).

— is felvirulást előidézni ott, hol a rendezetlen birtokkal járt szokott sivatagszerű közlegelőknél csak hetes esők után bir valamit falni a kivert sovány marha; hol a birtokosnak egy résztulajdona órányira fekszik egymástól, hol a berendezés, felügyelet, beruházás, munkálát, őrzés nagy veszteség és időpazarlás nélkül majd nem lehetetlen; hol a legnagyobb teher magára az Urra hagyatik, hogy akár a mythologiai Jupiter zsebéből a menyköveket, ő áldása malasztjait a sült verebet százába váró halandóra mindkét kezével árasztja! — És hányan vannak mégis, kik a tán sok perpatvar után végben tagosításkor több darabban hasítják ki osztályukat csak azért, hogy a pástásan járt szokott jég midentiket el ne verje. Pedig ha biztosító intézeteink nem volnának is, hol lefizetett néhány garasért minden elemi csapástól félelem miatt nyugodtan alhatik a gazda, tekintve a darabos szerződésből eredő veszteséget — ez „előrelátás“ annál logikátlanabb, mivel a jégverés, mint pástásan járó elemi csapás csak 15—20 vagy több év között szokott azon nyomon előfordulni, úgy hogy a nem biztosítás esetében is a több évi tömegített haszon az esetleges kárt mintegy áldássá változtatná.

A gazdaszat példaképe — Anglia sem volt mindig oly viruló éden, mint jelenleg, míg egy Yung Arthur és elvtársai sikra nem kelének, hogy a még Nagy-Károly romai császár által megparancsolt hármias nyomásu vagyis kalkaturás térgazdálkodást, a kor igénye s követelményeihez idomítva, általán a legjövendmezőbb belterjessé változtassák át s ezzel a legvirágzóbb mezői gazdaszatot honosítsák meg.

Hogy mind annak alapja a tagosítás volt, mondanunk is felesleges; mert mai napság ki a tagosításnak stírgető üdvös voltát felfogni nem képes, vagy plane akadályozza: annak fejére legszebb dísz a vaskariká, vagy elve: a mások kárát előidéző, zavarosban halászó éretlen indulat. Ha a föld kellőleg felbecsülve s osztályozva van, azon néhány 100 □ öl, melylyel egyik a jobból kevesebbet, a silányabból többet nyer, méltán kárpótolja a különbséget; mivel a szorgalom a roszból is jót képez, a jó földet pedig nem lehet eléggé megbecsülni. Azért a tagosítást, hol még nem létesült, tényíteni a legszentebb kötelesség. Csak azt nevezheti a gazda joggal tulajdonának, mit senki sem bitangol, mit kedve és belátása szerint mivelhet; mely ezél a kölcsönös méltánylat után jelenleg annál jutányosabban elérhető, mintán a régi használatu mérő asztal helyett a G á t y István által szabatosan tárgyalt, kevés költséget s időt igénylő, országszerte ajánlt tükör hatódot és távmérésőt alkalmaznak nagyrészt a haladás útjára tért tagosító mérnökeink.

Feltéve tehát, hogy a középszertéségből soha ki nem emelhető szertedarabolt téresekék helyett, melyre sem tanyát építeni, sem azt kellőleg beosztani, feltüntetni sat nem lehet — egy tagu birtokot tulajdonol a gazda, ezek után legelső életfeladata: ismernie földjét; váljon annak természete, sajátága, vegyülete — a termő föld állománya: az agyag, kövecs (homok), mész, korhany vagy televényyel miképen tömegül és hat a termő erőre? Mert csak annak részletes ismerete vezethet áldásos eredményhez. Ez érdemben egy jeles statistikuss mezei gazdánk hitese adatkép írja, hogy — megengedvén kisebb alrészleteket — hazánkban három főosztály létezik; és pedig: hideg agyag, a trágyát hamar oldozó homok, s a közép e kettő között a televényes agyagos homok, a könnyű műveltetű lápföld. Ezekből a televényes, mely rétegi fekete földnek a repeze, buza, kukoricza, dohány, tarlórépa s luczerna, — a hűvös agyagkorhany s mézaggal koronkint vegyült zsiros földnek: buza és repeze, a sajtalanabbnak nagyobbbrészt: rozs, zab, burgonya, répa, borsó, bab, lóher, kender, len, — a kövecs vagyis homokosnak: rozs, burgonya, sőt térenként buza, zab, tengeri stb termései. — Földolog tehát különösen a chemiai, helyen is foltonként változó vegyülete, nehogy azt tulbecsülvén, vagy figyelemből hagyván, oly mag erőtessek a földbe, mely nem csak a ráfordított munkát nem hálálná meg, sőt a „se pénz se posztó“ féle bus eredményt vonná maga után.

Igy ha tisztába jöttünk birtokunk természetével, ha e mellett figyeltünk az idő, eső, harmat átlagos járására, a lég nedvére, ha saját érdekünkben is gondosan jegyeztetve, körültekintünk, következik: hogy ismerjük tulajdonurk termő erejét is, mely legyen ősi erő, vagy szorgalom gyümölese, mindenkor megbecsülésre érdemes. Nem is követ el senki nagyobb vétket, mint ha hü bele Balázs módjára, derüre borura zsákmányolja a termőerőt, a növényváltásra nem ügyel, esőri csavarja a dolgot, csakhogy termést s életet láthasson, már aztán akár milyet, míg végtére ott látja magát, hol a máádi zsidó, hogy t. i. se hátra se előre nem mehet. Természetes itt az illető maga érzi meg közvetlenül a következményt, de kérdés: nem ragad-e másra is — hisz a monda szerint az ördögnek majdnem oly nagy országa földön, mind az Istené — a lidérepélda s ekkor nem alkalmazhatók-e a litániából azt az imádságot: „a tulbizakodó zsarolástól ments meg uram minket!“

Azért ha „add meg az embernek a mi az emberé“ bibliai mondat áll, állni kell annak is „hogy ha kiveszed a földből, mi a tied, add meg a földnek is azt, mi az övé!“
Turesányi.

Városunk hivatalnokainál kinevezettek 1862. január 11-én.

Polgármester: Török Sándor volt alkotmányos rendőrkapitány.

Főbiró: Lukács József ügyvéd.

Városi rendőrkapitány: Lefevre Antal volt alk. közg. tanácsnok.

Mezei rendőrkapitány: Schaeffer Károly volt alk. törv. tanácsnok.

Tanácsnokok: Zsiga Pál ügyvéd; Péter Ferencz ügyvéd s volt alk. 1-ső aljegyző; Lovas Ferencz ügyvéd; Alexy István volt alk. törv. tanácsnok; Ruzsin Ferencz volt es. k. városi fogyasztási adópénztárnok; Burik István volt alk. törv. tanácsnok; Karolus Károly volt es. kir. városi fogy. adóellenőr.

Főjegyző: Gál József ügyvéd s volt verpeléti segédjegyző.

Első aljegyző: Turesányi Sándor volt alk. fizsetelbeli aljegyző.

Másod aljegyző: betöltetlen.

Levél és pénztárnok jegyzői címmelel: Czako Pál eddigi állásában meghagyott.

Ügyész: Krúg Antal.

Cs. kir. adószedő: Resny Mátyás.

Ellenőr: Juhász Gusztáv volt alk. ellenőr.

Házi adószedő: Nagy György volt alk. adószedő.

Ellenőr: Wolf Adolf volt alk. ellenőr.

Városi közgyám: Gilányi Mór volt alk. közgyám.

Főorvos: Daubrova Ignác volt alk. főorvos.

Sebész: Heszterényi Imre volt alk. sebész.

Iktató: Ozoróczy Alajos volt alk. irnok.

Kiadó: Thalabér Bódog volt alk. kiadó.

Számvevő: Árvay Nagy Imre volt megyei irnok.

Irnokok: Juhász Sándor, Potyó Gábor, Bugyi Pál, Melcher Alajos, volt alk. irnokok; Huszka Ignác, Makk Alajos, volt alk. tiszt. irnokok; tiszt. irnok: ifjabb Zsiga Pál.

Gazdasági felügyelő: Desper Ferencz, volt alk. gazd. felügyelő; hadnagy: Szabó György, volt alk. hadnagy; szállásmester: Nékán Alajos; piaczi biztos: Cséik József; hegybiró: Desper Antal, marhavizsgáló biztos: Kasziba Mihály; ajtónok: Bajzath Ignác; szülész: Pelles Ilona, volt alk. állomásaiikon meghagyattak.

— Főispáni helytartó ő nga az újonan kinevezett hivatalnokokat azon hó ohajtással bocsájtá el: „Adja az ég, hogy az ő ideiglenes főisp. helytartói működése mielőbb véget érjen, s hazánk ezredéves alkotmánya mielőbb esorbitlanul visszaálljon!“

LEVELEZÉSEK.

Pesti levelek.

IX.

Mult levelünkben az akademia palotája ügyét iparkodtunk rövid vonásokban megismertetni olvasóinkkal. Hátra van, hogy maga a társaság körül történt némely változásokra is vessünk egy futó pillantást. Fővárosi lapjainkat szorgalmasan olvasóknak tudjuk fölösleges olvasmány leend; de bocsásanak meg — ezek oly közérdekű dolgok, hogyha száz közül csak egy fog találkozni, ki a tudomástvelt nekünk fogja köszönni ez ügyben, nagyobb örömmünk leend, mintha 99-en találtatnának amolyanok. Az akademia, mely 12 év óta mult év dec. havában tartá második nagygyűlését, habár nem is dícselkedhetik oly fényes gazdagsággal, milyennel más nemzetek századokon át virágzó e nemti intézete bir, mindenesetre büszkén jellemzi nemzetünk életerejét, hogy annyi viszály között is meg tudá vetni nemzeti művelődésünk alapját, melyen aztán a folytonos áldozatkészség a tudomány templomát építendi. — Alapról szoltam, és pedig — szándékosan; mert akademiánk anyagi állasa bizony csak alap még; — olyanformán, mint midőn a művész a remek festményt elkészíti, de a keret, melybe illesztendő lenne, még nem teljes, még nem kész, egy szóval még sok igazítást igényel. Akademiánk alapfőkéje alig haladja a milliót; ez egy akademia fenntartására, hogy az minden, körébe vágó szakot teljesen kielégítsen, úgy szólva, esekélyesség. Az akademia rendes tagjainak száma 42, ebből 19 van ellátva — pedig azok sem igen dusan — fizetéssel. Hol van már most valami tudományos ezélu utaztatásra, vagy valami nagyobb szerű tudományos vállalat fedezésére a költség? Mindezt nem azért emlegetjük, mintha a közönséget ismét tömeges adakozásra akarnók serkenteni — anyagi kimerültségünk sokkal inkább tudva van, hogysem ilyesmit csak kívánni is lehetne most; mert a tüzőn, hogy mennél magasabban lobogjon, utóljára önmagunkat égetni el, ismét balgaság lenne; de jó ezt egyszerűen szem előtt tartani; mert lehetnek körülmények, midőn ennek tudata nagy szolgálatot tehet a közügynek.

Akademiánk legutolsó ülésében bucsuzott el, az általa oly jelesül betöltött titoknoki széktől Toldy Ferencz, hogy oly nagy corripheusok nyomában, mintegy Révay, Horváth István, az egyetemi katedrából fejtegesse a magyar irodalmat, mint rendes tantárgyat. Erdemeit, melyeket főleg az utóbbi 12 év lefolyása alatt munkássága által szerzett, a történet feladata leend méltányolni. Helyébe

a nagy tudományu történetirő, a mely elméjü publicista, jeles tudor Szalay László választott el.

Mintegy folytatólag említtük itt meg az akademiának legutóbbi igazgatósági ülését, melyben a Széchenyi-emlékszobor ügye, a melyre begyűlt összeg tulhaladja a hatvan ezret — került elő. Ez ülésben elhatározottat, hogy ez ügyben tettleg fel fog lépni; e czélból egy bizottság választott, melyben Desseffy Emil grófot mint elnököt, Eötvös Józsefbárót, Andrássy György grófot, Cziráky János grófot, Deák Ferenczet, Károlyi György grófot és Vay Miklós bárót látjuk, mint tagokat — kik is a szobor létesítésére szükséges teendők szervezésével bizattak meg.

Czélunk levén mindazt, mi szép és jó, hazai intézményeink s egyéb mozzanatokból kiválasztva azt a t. olvasók elébe tárni, hogy aztán azokból saját becses izlésük s különösen anyagi körülményeik s szemlemi igényeik szerint választthassanak — nem mellőzhetjük figyelmüket kikérni különösen azon irodalmi vállalatokra, melyek valódi kincset, maradandó becsült tartalmaznak; melyek nem csak azért, hogy épen saját becsületünket mentjük ki, de saját műveltségi szükségleteinket nézve, azoknak fejlesztésére melyen hat s különösen a magasabb izlés, s egy aesthetikai mint gyakorlati művelődésünket előmozdító közlönyök megérdemlik a pártolást. „Budapesti szemle“, „Szépirodalmi figyelo“, az Akademia közlönyei — ezek azok, melyek a valódi műveltség hévmérői a családi házaknál. — A műveltség nem olyan virág, melyet más kertjéből ellopván kalapunk mellé tűzhetünk, s avval ripók módra büszkélkedhetünk. A szív e virágnak termő földje, melyet szorgalom s választékos olvasmányokkal művelhetünk csak, hogy virága szép és kedvessé fejlődjék. Ki egy két bombast szépirodalmi lapot, vagy tán a politikai híreket tanulmányozza s egy két cifra frásist nemcsak hogy elmondani, de le is tud írni, oh az még ne gondolja, hogy már elérte a nos plusultrát s elmondhatja Horaceal: Appareteque beata pleno copia cornu. Sz.

Eger, jan. 9. 1862.

Szerkesztő ur! Azon szerencsés helyzetben vagyok, hogy hazafusás s érdemek sügáritő övezett magyar kath. clerusunk jeles növendékeinek magasra törekvő céljairól újra egy szép adattal szolgálhatok.

A főt. zircz-cisterei rend idők során át örök becsült emléket emelt magának a tudomány s nevelés rögös mezején. E díszes rend egri társházának reménydús növendékei ez előtt 4 évvel „magyar olvasó társulatot“ alakítottak, melynek alapszabályait a zirczi apát ur ő nga mult évi jun. 19-én erősítette meg. Ennek értelmében minden tag havonként 10 krt fizet, a melyből begyűlt összeg magyar, főként tudományos munkák szerzésére fordítatik. Könyvtára jelenleg mintegy 190 művet számlál 400 kötetben. A társulat e nemes foglalkozáson kívül active is működik, s jelenleg sz. Bernard leveleinek magyarítását tűzte ki nemes feladatául. Kivánatos volna, hogy e társulat, mint fiók egyesület, a pesti központi társulattal összeköttetésbe jöjné, ez által működési tere szélesbülését érvén el.

Nem mulasztatom el ezuttal a t. növendékeknek — kik a reájok váró magasztos hivatást ily nemesen fogván fel, annak méltó betöltésére a legsikereseb uton haladnak — dícsérő elismerés mellett, szép s fényes jövőjü czélukhoz szerencsét, kitartást, s az ég kegyeit kívánni.

Szabó Ignác,
gymn. tanár.

HAZAI TUDÓSÍTÁSOK.

A bécsi szoldos lapok „Presse“ és a gyönyörűsége „Donau-Ztg“ rettegven subventiojuk elvesztésétől, melyet a birodalmi zilált pénzügy maga után vonhat, annak gyógszereitől egész dühvel a kath. egyházi javak elzlogítását stírgetik. Ide iktatjuk a „Stürgöny“ erre vonatkozó észrevételét: „Azt hisszük, a lajtán-tuli publicisták, midőn egy mutatják föl a világ előtt hazájukat s e nagy birodalmat, mint a mely financiai véginségében már a kétségbeesésnek ezen veszedelmes, de haszont nem hozó eszközehez kénytelen nyulni, — se hazafiasan, se okosan nem eszelekszenek.“

A hirhedt D. Zeitung ujabbán a birodalmi deficit okát abban iparkodott nagybölesen keresni, hogy Magyarország a birodalom többi tartományaihoz aránylag kevéssé van adóval terhelve.

A nevezett lap ferde állításait közlebb a derék „Pester Lloyd“ két alapos czikkben czáfolta meg. Mindenek előtt döreség — ugymond a nevezett lap — az ország földterületét, nem különben a különböző tartományok népességét venni az adómértékéül. A föld emberi munka nélkül nem jövedelmez, s így magában véve adót nem fizethet; a jólétnek pedig sok fokozata vagyon, sem a lelket, hanem az erszényt szokták megadóztatni. Számokkal mutatja ki továbbá a D. Z. helytelen számításait, s azt, miként Magyarország lakói annyira vannak megterhelve adóval, mint a birodalom többi népei; helyzetik azonban sokkal roszabb, mert a német tartományok lakói, mint a hivatalos adatokból világosan kiderül, sokkal több jövedellel bírnak, mint Magyarország népei. Hol vegye tehát Magyarország a pénzt, esekélyebb adóképesség mellett, súlyosabb adóra? Megmutatta továbbá, hogy

Magyarország, nem hótöbbit fizetett mint az

— Bécsi lapok is

Apponyi a közelebb kivetkeztében visszalép.

— Ujabbán ismét alakult meg. Krasznónevezett.

— Pest városa u egy rendelet által sajtó

— Az igazságügy újabb rendelet értelmében végrehajtást felhívására s jelenléte

— Azon hir, hogy alaptalan. Ez uralkod

hogy a jövő hó végé fogják hirdetni; de ez melyek a megyék ut

talán fölmerülmi fogna

VEGY

— Gyászhir. A rosa buzgó és fáradh

János ez. kanonok

dás életének 65-ik év

a haldoklók szentség

jobbtele szenderült. J

letési jeles férfin é

hozandja.

— Nt. Angyal ur tapasztalván, mil

vagnak sokszor hi

szorulnak s nagy kan

esőzni, hogy tehát

a tapasztalt visszaélé

kétszeres buzából álló

pitványul tett le a v

hívek aratás előtt fö

ezek igénybe nem ve

ségbeliekre is kiterj

sága. Üdvös gondolat

ég, hogy áldásos legye

— Az egri érsek

kiadott névkönyvből

át lapunkba: Az egri

ves és Külső-Szölnol

gyék, és a Jász-kun-ke

4 főesperességre u.

hevesi, patai és zab

perességi kerületre v

szent 191 anya (paroc

házat. — Örömmel j

ben az anyaegyházal

mert érsek ő nagy

hadjübösözrményi

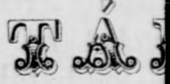
háztól távol levén, a

külözní kénytelenítte

tattak el. Kizárólag

161 anyaegyházban;

nyelvek is használtak

Egy

Hazai történelmgyar király, a b a Sám

mettetett el. Sa a r h

gyöstől mintegy 1/2 h

hegység délkeleti tö

Az itt létezett s

senmi nyoma sines.

A falu egyik d

pineze, ebben egy t

szertit — az említt

A pineze jelenleg b

föle b. Haller Sa

tablára a következő

1773 (Hac in cave

(Samue

1043 (Rex Hunga

(Regni

1773 (Idololatria

(Feeda

1773 (Populribu

(Obstu

1773 (Luridas re

(Ex Re

1773 (Videte cell

(Ubi mortis

(Ibi hilaria

1773 (Inde rubet

(Vinum saa

1773 (Inde rubet

(Nunc bibe

(

1773 (Rudere pr

(Liber Bar

Látható, hogy

nosztikonok, melye

jelölik, kivéve a 2-i

évet rejti. A fölirat

Magyarország, nem hogy kevesebbet, sőt aránylag többet fizetett mint az oszt. koronatarományok.

— Bécsi lapok ismét rebesgetni kezdik, hogy Apponyi a közelebb kihirdetett bélyegrendelet következtében visszalép.

— Ujabbban ismét több megye s város tisztikara alakult meg. Krasznamegyébe új adminisztrátor neveztetett.

— Pest városa új hivatalnokai az ujonezozást egy rendelet által saját területükön megindíták.

— Az igazságügyi miniszteriumtól eredt egy újabb rendelet értelmében Magyarorszában az ingóságok árverezése csak az 1840. XV t. cz. értelmében avégrehajtást kérő vagy felhatalmazottja felhívására s jelenlétében eszközölhető.

— Azon hír, hogy Erdély új felosztást nyerne, alaptalan. Az uralkodó tervek szerint azt hiszik, hogy a jövő hó végével az erd. országgyűlést ki fogják hirdetni; de ez még azon akadályoktól függ, melyek a megyék újjászervezése alkalmával netalán fölmerülnek fognak.

VEGYES HIREK.

— **Gyászhir.** A szomszéd Mező-Kövesd városa buzgó és fáradhatlan lelkipásztora Morvay János cz. kanonok f. hó 10-én esti 9 órakor példás életének 65-ik évében, párnapi betegség — és a haldoklók szentségeinek áhitatos fölvétele után jobblétele szenderült. Áldás poraira. — Az egri születési jeles férfin életrajzát „emléksarnok“unk hozandja.

— **Nt. Angyal Imre** felső-nánai plebános ur tapasztalván, mily nehéz körülmények között vagynak sokszor hívei, midőn aratás előtt megszorulnak s nagy kamatra kénytelenek 'buzát kölcsönözni, hogy tehát e részben hívein könnyítsen s a tapasztalt visszaéléseknek elejét vegye, 42 köböl kétszeres buzából álló magtárt állított, illetőleg alapítványt tett le a végre, hogy abból a felső-nánai hívek aratás előtt fölsegíttessenek és a mennyiben ezek igénybe nem vennék, a szomszéd Vécse helységbeliekre is kiterjesztessék a magtar jótékony-sága. Üdvös gondolat és könyörületes tett; adja az ég, hogy áldásos legyen, s számos követőre találjon!

— Az egri érsek-egyházmegye 1862 ik évre kiadott névkönyvéből következő adatokat veszünk át lapunkba: Az egri fő egyházmegye kiterjed Heves és Külső-Szolnok, Borsod és Szabolcs vármegyék, és a Jász-kun-kerületterületein. Fel van osztva 4 főesperességre u. m. főegyházi (hajdan borsodi), hevesi, patai és szabolcsira, melyek ismét 24 alesperességi kerületre vagynak osztva. Számlál összevesen 191 anya (parochialis) és 661 fiók (filialis) egyházat. — Örömmel jegyezzük meg, hogy mult évben az anyaegyházak száma egygyel szaporodott; mert érsek ő nagyméltósága kegyes gondoskodása hajdúböszörményi hívek, kik más anyaegyházról távol levén, a hit vigasztalásait eddig nélkülözni kénytelenítették, saját lelkipásztorral látattak el. Kizárólag magyar nyelv használtatik 161 anyaegyházban; a többiekben a tót és német nyelvek is használtak. A megyéhez tartozó kath.

hívek összes száma 408198. A lefolyt évben 9 áldozár halt meg, s ugyanannyi pályavégzett növendék-pap szenteltetett fel. Jelenleg a lelkipásztorkodással foglalkozó áldozárok száma 250, a növendékpapságé pedig 76.

— A lefolyt napokban ismét néhány szerencsétlenségi eset fordult itt helyben elő, melyeknek legnagyobb részénél úgy látszik a kemény hideg és pálinkaivás idézték föl a halált elő; a mult karácsoni ünnepekben egy helybeli vízkóros katonát halva hoztak a szarvaskői völgyből elő; január 6-án a melegvízi tóból egy volt urasági inas huzatott ki halva, ki előbb egy előkelő uri családnál szolgálván — hallomás szerint — tolvaj-sági gyanuban állott; január 8-án előbb egy szegény helybeli eszmadia, később egy koldus találtattak halva; ugyanazon éjjel meg egy vásárra jött felvidéki vászonkereskedő hirtelen meghalt. A törvényes vizsgálat mind az öt esetben megtéttet.

(D. I.)

— Mult hó 31-én valóságos szörnyallat, egy roppant nagyságu vadkan volt közmegettekre kitéve a káptalani udvarban. Sulya — megtisztitva 309 font volt, agyarái egy-egy láb hosszuk, korára nézve — szakértők állítása szerint — 12-15 éves lehetett. Megjegyzendő, hogy e ritka nagyságu vad a Tiszántul, a margitai pusztá egyik káptalani majorság-kertjében lővetett meg M á n d i urad. tiszt által, hova a vad éhség által lüszte huzódott volt. Valószínű, hogy a jéggel borított Tiszán át a diósgyőri hegyek közül került oda, mert a tiszántuli nevezett pusztán emberemlékezt óta vaddisznót nem vettek észre. Előbb a kertben meglátott állatot az egybegyűlt béresek meg akarták fogni, de drágán fizették meg merészségük árát, mert közeledőkre a bős vad nekik rohant, s egy 18 éves béres hasát felhasítván, halálosan megsebesíté.

— A vásártéren álló fabodók egyike lakbáz lett, s benne tizelés is történik, és pedig nem meszsze a Foglár-intézetől. — A lakást nem irigyeljük, sőt a ki fázik, annak tizelni is kell; de az ebből eredhető veszedelem elhárítása megérdemelné, hogy az ott lakó onnan eltávolíttassék.

— Mióta hatóságaink ninesenek, védtelen helyzetünkben elég bátorságnak örvendtünk; csupán a kuldusok, ezek kizűt vadkinézésü, erőteljes, magukat honvédeknek huzadó utcazi esavargók megsaporodott száma mutatá, hogy „szabad a vásár.“ Reméljük, hogy ezentul az ily toladóktól a város meg lesz tisztitva.

— Törvényhatóságaink hiányát legsúlyosabban éreztük a közelebb lefolyt vásár alkalmával, midőn a család és tolvajok egész serege lepte el városunkat. Ez uttal azonban e sőpredék nép — mint az egerek, ha tudják hogy nines macska a háznál — vészűl kevésbbé tartva, művészetét a nyilvános szemtelenség és vakmerőség legvégső határáig tizte. Fényes nappal mentek be egyes lakokba koldulás ürve alatt, s ha a szobában senkit sem találtak, mindent elvittek, mi kezökbe akadt. A vásárban a járó-kelők szemeláttára keresgéltek a mások zsebeiben, s nem egyszer történt, hogy e jó madarak tetten kaptván, jól eldöngtették őket.

— A „Sürgöny“ egri levelezője fájdalommal említi meg „hogy mielőtt megyénk főispáni helytartója megjelent volna, ez előbb megérkezett butorainak az alkotmányos várkapitány H. L. a megyeháznál helyet nem adott, s ennek következtében a helyiséget a helybeli őrnagy ur katonai hatalommal nyitatta fel; azonban főispáni helytartó ur megérkezvén, másnap a tulságosan buzgólkodó várkapitánytól mindeneket átvétetni rendelt és őtet a megyeházból illendően eltávolította. Különb minden békességes“ — kivéve, hogy karácson éjje-lén a katonák egy békésen hazamenő derék iparosunknak csupa tréfából két fogát kiittötték.

— Azon gépnek, melyről a bécsi lapok után hazai sajtónk is tön említést, feltalálója nem dr. Fischer hanem még a nemdoktoral is kevesebb Fischer Dávid, egri igénytelen izraelita szatócs, ki jó formán irni sem tud. Találmánya, saját „Erlärung“ jaserint örök mozgony (szerinte Mobilium per Petum), mely 16—24000 löerőt képes kifejtetni, s ez utóbbi esetben a gép 100 mázsát nyom; 5 ember néhány óra alatt mozgásba hozhatja, s ekkor magától jár és pedig 161 nap, 10 óra 18 1/2 perc és 6 másod percztől egész 5591 év-, 11 hó-, 17 nap-, 10 óra-, 26 1/2 perczig, sőt még tovább is. A gépet mindenütt alkalmazhatni, hol mozgást kell előidézni vasutak, gőzhajók, gyárak, ekéknél s a t. nagyobb sikerrel mint a gőzgépeket, sőt ezzel a vasuti szerencsétlenségek is elkerülhetők. A találmány mintája rajzokkal együtt a feltalálónál — mint mondja, készen áll; de mindaddig míg reá a szabadalom megjő, s illető helyen bemutathatja, titokban akarja tartani, s így arról bővebb tudomást szerezeni nem lehetett alkalmunk; s ha elhisszük is, hogy az üvegezt pásztoemberek a tiz mellett találták föl, vagy a gőz erejét legelőször egy szakácsné észlelte az emelkedő fazékfedőn — most az egyszer mégis kétkedni bátorokodunk azon, hogy a természetan „ne tovább“ja az örök mozgony feltalálása, mely már annyi tudóst foglalkodtatott, sőt többeknél el-meháborodást idézett elő, egy olyan embernek legyen föntartva, ki — Dugonics szerint a tudákos-ság — (mathezis) mesterségéhez annyit sem ért, mint a tyúk az ábchez. A nélkül, hogy idő előtt, vagy is a komolyan sikerültnek állított találmány igazolta felett a keresztülvitel megkísértése előtt pálezát történék, vagy az alapos tudományt igénylő számitás helyességét, vagy az állítólagos feltaláló „irni sem tudását“ kell kétségbevonunk.

— A „nagyságos“ cím annyira elterjedt Egerben, miszerint a „Jövő“ egri levelezője is megbotránykozott rajta s méltán. A czimezés főleg ha ferde és tulságos, szolgálalkúséget árul el s szegényítő czimező- és czimezettre nézve egyiránt. Ez embernek legszebb czime a nevével összekötött érdem, vagy ha már rang szerint osztályozzuk egymást — a társadalomban elfoglalt állás; nem kell ahhoz semmi magyarozgató epitheton, mely szokást a nélkül is a setétség századaiból öröklöttünk. Hagyjuk meg a „nagyságos“ czimet a boldogult erdélyi fejedelmeknek. Ha csak azt nem akarjuk vele elérni meg-értetni, mit egy őrnagy mondott az oláh huszárnak, midőn ez őt „nagyságos uram“nak szólítá: „nagy-

TÁRCSA.

Egy hazai emlék.

Hazai történelmünk tanúsága szerint a 3-ik magyar király, A b a Sámuel, a saári monostorban temettetett el. S a ár helység Hevesmegyében, Gyöngyöstől mintegy 1/2 órai távolságra fekszik a Mátra hegység délkeleti tövében.

Az itt létezett egykori monostornak ma már semmi nyoma sincs.

A falu egyik dombja alatt azonban egy mély pince, ebben egy üreg látható, mely — hagyomány szerint — az említett magyar király sírterege volna. A pince jelenleg b. B a l d a c s y birtoka. A sírűreg fölé b. H a l l e r Sámuel tábornok 1773-ban egy táblára a következő föliratot helyezteté:

- 1773 (Hac in caverna fuit depositus Samuel Aha)
- 1043 (Rex Hungariae III. quin potius impius Regni vastator)
- 1773 (Idololatria et erudititate Foedatus Rex A)
- 1773 (Popularibus caesus ad Tibiscum)
- 1773 (Obstupescite Luridas rerum vices)
- 1773 (Ex Regio Mausoleo Videte cellaria)
- 1773 (Ubi mortis cruenta spolia Ibi hilaria turgent dolia)
- 1773 (Inde rubet Bachus Vinum saairense falerno)
- 1773 (Inde rubet melius Nunc bibe fac rubea)
- 1773 (E Rudere protraxit Generalis Liber Baro Samuel Haller.)

Látható, hogy az egyes szakok mindannyi kronosztikonok, melyek az emlék felállításának idejét jelölik, kivéve a 2-ikat, mely A b a Sámuel halálának évét rejti. A fölirat magyarul így hangzik:

Ez üregben volt letéve A b a Samu Magyarorszag III-ik kiralya, vagy inkább a hon kegyetlen pusztitója; bálványozás és vérengzés által undokított s a nép által a Tiszánál megölt király. Bámuljatók a sors szeszélyes játékait; nézzétek a királyi sirboltból vált pinczét; hol a halál véres zsákmánya, ott vidám hordók duzzadnak; onnan Baehus, a saári bor, a falernuminál is jobb piroslik onnan; nosza igyál most a vörösből. Romjaiból kiemelte b. H a l l e r Sámuel tábornok.

Közli Szabó Ignác.

Év végén.

Ismét egy év tántorog le
A világnak látkörén;
S véle tántorog le anyyi
Meghúsult szép remény!
A magányba elvonulva
Hallom a világ zaját;
Mint kiált vidám kedélylyel
Egyik, másik könnyes szemmel
A mult évnek „jó éjszakát!“

Persze így történt e mindig;
Egyik év repül tovább,
Mig a v é g t e l e n s é g keble
Ennek is nyugpontot ad;
Mintegy árboczos hajócskát
Elrepitik a szelek,
S a mult é l v e k , s z e n v e d é s e k
Mint vitorlák lengedeznek
A sötét látkör felett.

Hullámot hasít ilyenkor
A két sulyos sorskerék,
Mely ez évben anyyi ember
Boldogságát zuzta szét!
S mely egyiknek szórta a pénzt,
A b ü n n e k b a b é r t a d o t t :
S gyakran a dicső e r ő n y n e k
Nyujtott a babér helyett, egy
Megvetett .... koldus botot.

Egyik a kezét sem nyujtá
A nagy sorskerék felé,
S mégis ő az é l v e t , z s e b j e
A p é n z t , n e m i s n y e l t e t t e :
A másik meg, hogyha olykor
Elbujt a sok nép között;
S észrevétlen nyult utána
Csak néhány fillért kívánva:
Már ... k ö r m é r e j ó t ü t ö t t .

Itt új országot teremtet,
Nagyszerűt és boldogot:
Ott egy ártatlan házára
Békét és nyomort rakott.
Itt ö r ö m p i r l e n g t e á t a
Bűnöst és a büntanyát:
Ott ártatlan jó szivekre
Es erényölt épültre:
Vad l á n g o k r é m p i r j a s z á l l t !

Igy megy ez több ezred óta,
Nem történik változás!
A jövő aztán a multnak
Szánalomból sirt is ás.
S leggyakrabban ráborítja
A fehér h ó - s z e m f e d ő t .
Ó helyett az új év lép fel
Szép ígére-, sok reménnyel,
Mint tizenkét hó előtt.

Ujra támadnak remények,
A két sorskerék forog,
Hordja a b a b é r t a v é t e k :
E r é n y a k o l d u s b o t o t .
A jövőnek köibe burkolt
Légkörébe néz szemünk,
S egyszer azt vesszük csak észre,
Hogy szállunk a . . . s i r - f e n é k r e
Az az hogy : h o p p o n l e s z ü n k !

Elhei.

